

הודעת נציגות הסנהדרין בענין מלחמת לבנון.
קריאה להתפכחות מנצחון מדומה.

- א. המימשל פעל לפי מוסר "נוצרי אוילי" (שלא שרר בשום מקום מעולם). זהו מוסר מעוות במלחמה נגד שופכי דמים כאשר ניתן משקל עדיף לדמיהם של אויבינו על דמי אחינו, ולא לפי הכלל היהודי - "הבא להרגך השכם להורגו". בכך סיכן המימשל חיילינו ואזרחינו ושילם בדמי ישראל יקרים ומיותרים. המימשל נמנע מלהפציץ ריכוזי אוכלוסיה שיעית כתגובה לירי טילים על ישובינו. הפצצה כזאת היתה מפסיקה מידית את הפגיעה באזרחינו בנפש רכוש וביכולת לעבוד.
- כך גם, הארוע המחפיר בו נזף מפקד אוגדה בחייליו הצמאים וגינם על שבזזו חנות מכולת כדי להשיג משקה למניעת התיבשותם. 9 חיילים התייבשו ומסוק הסתכן לפנותם. זהו דגם התנהגות מדאיג.
- זהו לשון הזהב של הרמב"ם (הלכות מלכים ומלחמותיהם פרק ז' בפתיחתו) המבטאת דאגה לחיילינו - חלוצי צבא כשיכנסו בגבול הגויים ויכבשום וישבו מהם מותר להם לאכול נבלות וטרפות ובשר חזיר וכיוצא בו אם ירעב ולא מצא מה יאכל... .
- ב. תפיסת ההנהגה האזרחית והצבאית את המלחמה, היתה בפועל לקיום מצוות עזרת ישראל מיד צר ו"לא תעמוד על דם רעך". תכליתה הממשית התבררה כמצומצמת ונואלת למדי - מלחמת התקפה יקרה והססנית חסרת הכנה מול מערך מצויד מוכן ממוגן ומאומן היטב מבלי לנצל את הצלחת ההכרעה, דמיה (תרתי משמע) של איסטרטגיה זו מרובים והישגיה דלים. זאת לעומת הצורך הברור לנהלה גם כמלחמת מצווה של כיבוש ארץ ישראל וגירוש יושביה שופכי הדמים.
- אלו דברי הקב"ה בתורתנו "ואם לא תורישו את ישבי הארץ מפניכם והיה אשר תותירו מהם לשכים בעיניכם ולצנינים בצדיכם וצררו אתכם על הארץ אשר אתם יושבים בה, והיה כאשר דמיתי לעשות להם אעשה לכם" (במדבר ל"ג 55-56).
- המלחמה לא נוצלה לגירוש סופי של האוכלוסיה והשבת הגבול ההיסטורי של הארץ בעת החדשה - נהר הליטני. זה היה הגבול לפני ההסכם השרירותי של המעצמות באזור בתום מלחמת העולם הראשונה. זהו גבול נוח לשמירה ומבטיח לפחות חלק ממימי הליטני היקרים לנו מאוד שנגזלו מאתנו ע"י תושבי המקום.
- התנהלות כזאת פגעה בהנעת החיילים ובחייהם, והישגיה הצבאיים והמדיניים היו מזערניים אם לא מזיקים בעליל לתדמית חוסנה הצבאי של המדינה ולמצבה האיסטראטגי בפועל. מכאן ואילך "יגוננו" עלינו חיילים זרים עוינים מהפרות השיעים את השקט.
- ג. הממשלה היתה חייבת, למיצער, להכריז על מלחמה בצורה רשמית (מה שלא עשתה עד תומה), דבר שהיה מסדיר, לפחות מיזערית, את מצב אזרחי הצפון הסובלים. על הממשלה, למען לכידות העם והצבא, לבקש מחילה מן הנפגעים מאויבינו ומכוחות הבטחון במהלך 5 השנים האחרונות ולהשיבם לאיתנם בחומר וברוח.